

[Justitsministeren]

Med hensyn til politiets behandling af strafesager blev der jo som bekendt i forbindelse med det seneste finanslovforlig indgået en aftale om politiets forhold i årene 1992-94. Her ved har det store flertal i Folketinget skabt ro og fasthed omkring politiets bevillinger i de kommende år, hvilket efter min opfattelse vil være medvirkende til fortsat at sikre et moderne politikorps, der netop kan yde den hurtige og effektive service over for samfundet og borgerne, som vi alle ønsker.

Det er også klart, at det forhold, at der nu er indgået en 3-årig aftale, selvfølgelig skal benyttes til med den ro og fasthed, som det giver, at se på, hvordan man yderligere kan udvikle og modernisere politiet og få mere ud af de ressourcer, som er til rådighed.

Herudover har regeringen på en lang række områder inden for retsvæsenet allerede gennemført eller fremsat lovforslag, som kan bidrage til at gøre reglerne klarere og administrationen lettere. Som et helt aktuelt eksempel kan jeg nævne lovforslaget om anklagemyndighedens struktur, som vi havde lejlighed til at debattere her i Folketinget i tirsdags.

Endvidere er der på mit område nedsat en række udvalg med henblik på at se på, hvordan retsvæsenets myndigheder kan forbedre betjeningen af borgerne på bestemte områder. Bl.a. skifteretternes behandling af dødsboer, som også nævnes i beslutningsforslaget, er genstand for et sådant arbejde, hvor vi forventer betænkningen afgivet i år.

Endelig foregår der inden for justitsvæsenets enkelte myndigheder et løbende arbejde med at vurdere og søge at forbedre den måde, som myndigheden varetager sine opgaver på. Jeg kan nævne, at domstolenes medvirken ved opkrævning af licens til Danmarks Radio og TV 2, som Socialdemokratiet mener bør begrænses, rent faktisk allerede er begrænset, idet Folketinget sidste sommer gennemførte en lov, der indebærer, at licensen ligesom skattekrav kan inddrives ved lønindeholdelse.

Samlet vil jeg om beslutningsforslag nr. B 46 sige, at vi er enige med Socialdemokratiet i de intentioner, som det er udtryk for, og vi har allerede gennemført eller er i gang med at iværksætte en række forbedringer på de områder, der henvises til i forslaget. På den baggrund finder vi, at forslaget for så vidt er overflødigt, for der er jo ingen grund til at pålægge

regeringen at gøre noget, som allerede er gjort eller er ved at blive gjort.

I lovforslag nr. L 174 foreslår Socialdemokratiet, at Folketinget gennemfører en lov med det formål at sikre en hurtig og forsvarlig sagsbehandling hos offentlige myndigheder.

De tanker, der ligger bag forslaget, kan vi naturligvis ikke være uenige i, men det er nok et spørgsmål, om der med de forslag, der her bliver stillet, er taget de rigtige skridt for at sikre de mål, som man opstiller. Det, vi må overveje, er, om regler vedrørende sagsbehandlingstid overhovedet er egnede til en generel regulering eller særlige bestemmelser på de enkelte forvaltningsområder i virkeligheden vil give borgerne en bedre retsstilling.

Der er jo ikke i den forvaltningslov, som vi gennemførte i 1985 med tilslutning fra alle partier, fastsat generelle bestemmelser om sagsbehandlingstiden eller om pligt til underretning af borgerne, hvis sagsbehandlingen i en konkret sag trækker ud. Når man dengang afstod fra en sådan generel regulering, var det naturligvis ikke uden god grund.

Jeg synes også, at man må sige, at lovforslaget er påfaldende lidt konkret. Særlig falder lovforslagets § 2 og § 4 i øjnene. Disse bestemmelser har på grund af deres, synes jeg, ret upræcise indhold egentlig slet ikke karakter af lovbestemmelser. De giver ikke borgerne rettigheder og pligter i forhold til offentlige myndigheder.

Den samme uklarhed gælder også med hensyn til bestemmelsen i § 6. Her er der tale om en bredt udformet bestemmelse, som i realiteten giver administrationen en meget vidtgående bemyndigelse. Bestemmelsen giver forvaltningsmyndighederne hjemmel til at fravige stort set hele den lovgivning, som Folketinget har vedtaget, og jeg takker naturligvis for den tillid til administrationen, der ligger heri, men jeg vil samtidig erindre om, at der under de meget intensive forhandlinger, der blev ført om forvaltningsloven i 1985, var bred enighed om, at de forvaltningsprocessuelle spørgsmål ikke var egnede til at blive reguleret ved hjælp af brede bemyndigelsesbestemmelser.

Som jeg nævnte i mine indledende bemærkninger, er vi bestemt ikke afvisende over for de tanker, der ligger bag det socialdemokratiske forslag, men det må være en betingelse for, at regeringen kan gå ind i en positiv drøftelse af